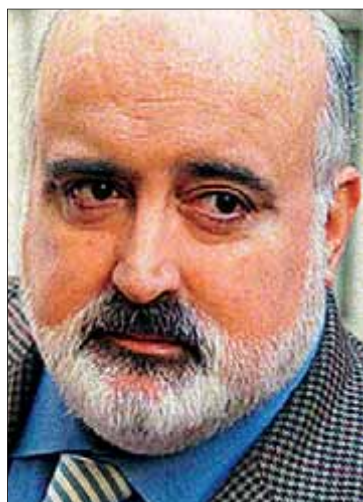
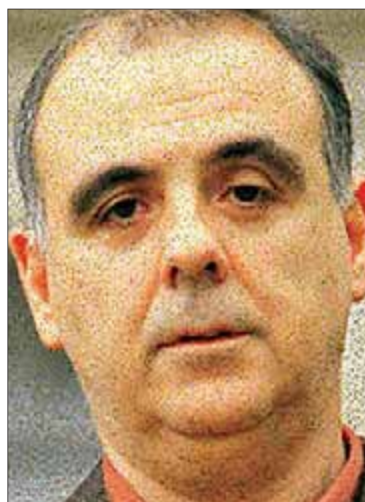

Avançament editorial La ruptura Catalunya-Espanya

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: Francesc-Marc Álvaro, Oriol Bohigas, Xavier Bru de Sala, Francesc de Carreras, Josep Cuní, Hèctor López Bofill, Miquel Porta Perales, Valentí Puig, Xavier Rubert de Ventós i Albert Sáez, els deu intel·lectuals que han participat en el llibre ■ AVUI

Què passarà l'endemà de la independència

ANÀLISI • Deu intel·lectuals repassen des de diferents punts de vista les conseqüències que tindria la ruptura amb Espanya **LLIBRE** • Avui surt al carrer el volum col·lectiu, editat per L'Esfera dels Llibres

Lluís Bou
BARCELONA

Francesc-Marc Álvaro:

"En el marc dels actes d'aquest vint-i-cinc aniversari de la independència de Catalunya, demà s'inaugurarà a Madrid la Universitat Jordi Pujol i Soley, creada per la comunitat autònoma madrilenya. Un dels néts d'aquest polític català, que va ser president de l'autonomia catalana durant vint-i-tres anys, serà l'encarregat d'adreçar unes paraules als presents. S'hi espera també la presència dels néts dels antics caps de la desapareguda monarquia parlamentària espanyola, Felipe González i José María Aznar".

Oriol Bohigas:

"És tan lluny això de la independència que els pronòstics només es justi-

fiquen pels desigs. I un desig sí que el puc formular: la reforma —és a dir, la millora substancial— de l'ensenyament és una prioritat comprovada, un dels grans temes pendents que ni la democràcia ni l'autonomia s'han pres seriosament. Al contrari, l'han anat empitjorant. Per tots cantons ens arriben dades estadístiques esgarrifoses sobre el nivell d'educació dels catalans i dels pessims resultats escolars si les comparem amb les mitjanes europees i àdhuc amb les espanyoles".

Xavier Bru de Sala:

"Aquí arribats, a què treu cap haver de prosseguir, i menys encara amb fic-fric-frikicions? Si ens basta amb la màscara, si l'endemà de mai és mai, si mai es proposa a si mateix amb el mateix joc d'encavalcats miralls en què es contemplà el gràcil o terrible, a decisió de l'atzar, endemà,

si hi convenim, oi que és millor deixar-ho inacabat? Si no t'és llegut de fer plans, profetitza caramboles. Potser algun dia, just a frec de l'endemà de la independència, podràs dir, revestit de milhomes triomfal però amb els dos camals regalimosos de cangüeli, «déu nos en guard d'un ja està fet!» sense haver fet res de res".

Francesc de Carreras:

"Mentrestant, amb la carretera embussada com cada dia, penso que la llibertat de Catalunya potser ha fet un gran pas endavant però la llibertat d'arribar a casa està cada dia més amenaçada. Com cada dia. Aquesta autovia es va fer en temps de Franco, ja a la darrera de la dictadura. Han crescut molt Terrassa, Sabadell, Barberà, Cerdanyola, Ripollet, Montcada. Però la carretera és la mateixa, potser hi han afegit un carril més. Franco va fer l'autovia; la democrà-

188

pàgines té el llibre *L'endemà de la independència*, editat per L'Esfera dels Llibres. Opinions raonades, iròniques, econòmiques, filosòfiques i sociològiques sobre què significaria la ruptura de Catalunya amb Espanya.

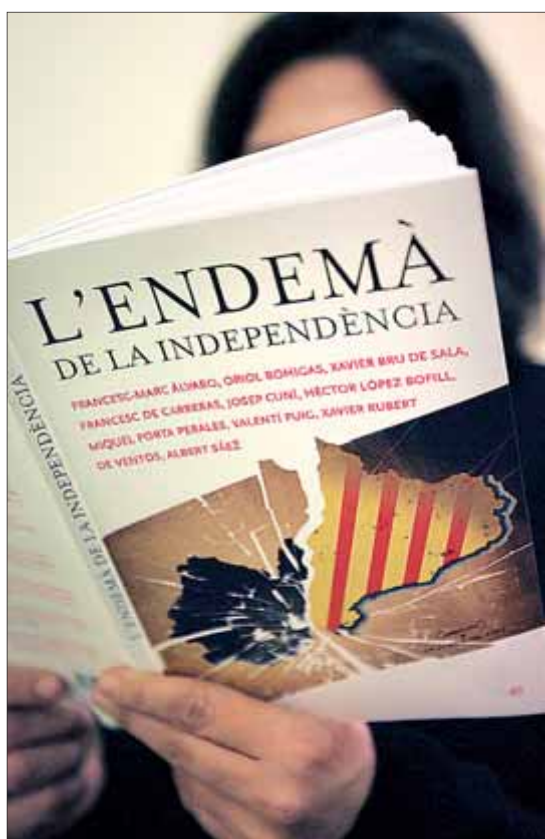
cia i l'autonomia només han fet un carril. Banderes, himnes, Catalunyaes lliures, drets històrics, papers de Salamanca, hoquei sobre patins, som una nació, interdependència! Però només un carril. Continuem embussats. La culpa és del PP. I la COPE".

Josep Cuní:

"Estaven segurs del pas a fer? N'havien calculat tots els riscos? Compte que podia convertir-se en una bullanga de proporcions colossals. A més que podia acabar portant-los a fer el ridícul més espantós un altre cop. Com l'any 1931. Qui volia ser, doncs, el Companys del segle XXI proclamant la república fugissera? Perquè era evident que la independència passava per la república, oi? O es volia recuperar l'esperit d'en Macià proposant un Estat català que va durar de Nadal a Sant Esteve fins a sacrificar-lo a favor del pacte? Era això el que es volia?"

Hèctor López Bofill:

"Resulta temptador pensar com el gest independentista deixaria immediatament cancel·lada la qüestió del déficit fiscal. Els Estats, en definició

Nens amb estelades durant una jornada lúdica i reivindicativa de les llibertats nacionals a Barcelona ■ AFP **Exemplar del llibre** escrit per deu pensadors catalans ■ XAVIER BERTRAL **Públic jove** durant un concert al Mercat de Música Viva de Vic ■ CLICK ART FOTO

dels seus territoris i de les seves fronteres, justament es configuren per marcar els límits de la solidaritat. Canviar d'Estat significa desplaçar les obligacions de solidaritat. En la Catalunya independent no hi hauria transferència de rendiments tributaris cap a Espanya ni en un 50%, ni en un 35% ni en un 15%. Zero seria la rutilant quantitat que compondria, en el moment de l'esqueixament definitiu, les nostres obligacions financeres cap a l'administració veïna”.

Miquel Porta Perales:

“Catalunya, en declarar-se independent, i ser exclosa de la UE, és expulsada de l'economia de l'euro. La frontera reapareix, les infraestructures pagades per la UE s'aturen, les subvencions que reben els pagesos i altres col·lectius desapareixen, l'empresari català té seriosos problemes per a exportar els seus productes fora de Catalunya, l'atur augmenta, el preu de les mercaderies que vénen de l'exterior s'apuja, el poder adquisitiu dels catalans s'abaixa”.

Valenti Puig:

“Des de primera hora del matí, pels

corredors del Parlament de Catalunya la remor més persistent era l'èxode de personalitats polítiques com José Montilla a qui l'alcalde de Barcelona havia acusat el dia abans de «posar bastons a les rodes» d'una Catalunya independent. També feien cua a les oficines de passaports alguns dirigents del PP i alguns dels intel·lectuals definits com a «espanyolistes» o «proconstitucionalistes»”.

Xavier Rubert de Ventós:

“No és cap bestiesa, per a una nació o un poble políticament pobre com el nostre, reclamar avui un Estat propi amb sobirania de trinca; ni tampoc no ho és imaginar l'endemà d'aquesta independència. No és cap ximpleria, veient com són les coses, tot i que ni l'Estat nació ni la seva sobirania són ja el que eren. De què serveix aleshores —em direu— mirar de pujar a aquest tren més aviat anacrònic i rovellat? Serveix, penso jo, si més no per a dues coses: 1) serveix per a fer-se entendre cara endins, als qui no conceben més autoritat política que la sobirania i 2) serveix per a fer-se sentir cara enfora, en un context internacional on només són recone-

guts i frueixen d'una certa protecció aquells països que són Estats: Kuwait, per entendre'ns, i no el Kurdistan. Dit això, però, cal córrer de seguida a explicar el caràcter irònic i dialèctic del meu argument”.

Albert Sáez:

“L'endemà de la independència hauré de deixar enrere moltes de les nostres ingenuïtats col·lectives. Hauré de preocupar-nos de la defensa, de la delinqüència a gran escala i del terrorisme internacional. Ja no podrem prendre part sistemàticament pels perdedors d'arreu perquè nosaltres ja no ho serem. Hauré de ponderar cada passa que faci la nostra diplomàcia a partir dels nostres interessos i no únicament en referència als adversaris ideològics. Hauré d'estar encara més atents al que passa al món perquè no en tindrem prou de saber què passa a Madrid, Brussel·les, Ginebra, Nova York, Moscou, Buenos Aires, Londres, Tòquio, Pequín... hauran de ser els nostres centres d'atenció. Per això no en tindrem prou de saber espanyol sinó que hauré d'aprendre anglès i xinès”. ■

EL RASCLET

Pere Martí
pmarti@avui.com

ERC trenca el guió

Era evident que Zapatero no podia aprovar l'Estatut de Catalunya sense el suport de CiU, perquè s'hauria suïcidat electoralment, però de la mateixa manera, sense el suport d'ERC, l'Estatut quedaria coix perquè no gaudiria del consens de tot el catalanisme. Des del punt de vista de la interpretació política, per a bona part de l'electorat nacionalista el sí o no d'ERC és el que marca la frontera entre un Estatut ambiciós o un Estatut rebaixat, independentment dels seus continguts. Aquesta frontera és indiferent per a Zapatero, però no per a Mas, perquè en aquesta frontera es juga l'hegemonia del catalanisme polític en els pròxims anys. Tant és així que el líder de CiU ja ha comentat als seus col·laboradors que no descarta “congelar” els seus acords amb Zapatero si finalment ERC no se suma a l'acord, perquè aquest no era el guió pactat.

El que no entrava dins el guió escrit a quatre mans a la Moncloa era que ERC es plantés amb l'Estatut sense trencar el govern de la Generalitat. La previsió era un sí resignat dels republicans atrapats per la seva responsabilitat institucional o una sortida indignada i precipitada del govern que hauria comportat eleccions anticipades. ERC no ha agafat cap de les dues sortides perquè totes dues eren bones per a Mas: la primera avalava el seu pacte de la Moncloa i la segona li obria la porta a recuperar el poder. I a Zapatero també li anaven bé totes dues, fins i tot la segona, encara que el PSC ho negui ara, un cop ERC ha trencat el guió. No cal retrocedir gaires dies per trobar a l'hemeroteca declaracions de dirigents socialistes instant els republicans a sortir del govern si no recolzen el text. Dins el món socialista, només Pasqual Maragall ha plantat cara al guió monclovita perquè detecta que, si s'acaba complint, serà el seu funeral. No deixa de ser irònic que el futur de Maragall estigui de nou en mans de Carod-Rovira.

Esquerra s'emplaça a preparar el dia després de l'Estatut

■ Puigercós demana als crítics de CiU que mostrin el desacord pel pacte Mas-Zapatero

Ismael Carbó
BARCELONA

La direcció d'Esquerra Republicana va esbossar ahir el debat sobre els escenaris polítics posteriors al debat de l'Estatut. El secretari general d'ERC, Joan Puigercós, va avançar la possibilitat que la conferència nacional que el partit celebra habitualment entre congressos es dediqui aquest any a actualitzar les propostes del partit i, segons altres fonts, fins i tot a preveure l'eventualitat d'unes eleccions anticipades.

Els republicans van acollir ahir amb “tranquil·litat” el discurs de Pasqual Maragall i José Montilla davant Rodríguez Zapatero, en defensa de l'acord del Tinell i d'exhaurir la legislatura. No obstant, Esquerra és conscient que un cop s'hagi tancat aquest debat sobre l'Estatut, i segons quin sigui el resultat

final, es poden generar moviments que ara no es preveuen i fins i tot es podria entrar en una dinàmica d'eleccions anticipades que caldria preparar amb un debat en profunditat.

L'executiva d'ERC va fer balanç ahir de les 14 assemblees territorials en què les seves bases van debatre sobre l'elaboració de l'Estatut i van ratificar de forma majoritària el no a l'acord de José Luis Rodríguez Zapatero i Artur Mas. Uns 2.360 afiliats van participar en aquestes reunions, en una de les mobilitzacions més importants del partit. Puigercós i altres dirigents van encoratjar els parlamentaris d'ERC a defensar l'Estatut aprovat pel Parlament el 30 de setembre, punt per punt, i van deixar per al final de la negociació el vot definitiu de la formació. Puigercós va al·ludir al “nerviosisme” de CiU, “després del triomfalisme inicial”, davant la fermesa d'ERC i va demanar als crítics de la federació que treguin a la llum pública la seva discrepància amb l'acord. ■